

Τέλειωνε το καλοκαίρι του '79. Στη ζωή του είχε συμβεί αυτό που φοβόταν. Πήγαιναν όλα "καλά". Στα 21 του χρόνια, χωρίς κανένα τυπικό προσόν, είχε τη δουλειά που ονειρευόταν. Δούλευε πολύ, δούλευε καλά και δημιουργικά. Δούλευε χωρίς μέλλον όμως, δηλαδή δεν φανταζόταν τον εαυτό του ούτε ένα μήνα αργότερα, πόσο μάλλον δέκα χρόνια μετά.

Έτσι διαχειριζόταν την καθημερινότητα του. Χωρίς αύριο. Αδυναμία διαχείρισης είχε και αλλού, όπως π.χ. με το θυμό του όταν οι φίλοι του, που τον αποκαλούσαν «Κόλλια» λόγω της λατρείας του για τον Καββαδία, κατέβαιναν για Πάσχα στη Σαντορίνη ή ανέβαιναν μεσοκαλόκαιρο στον Όλυμπο με τις μοτοσικλέτες και εκείνος, λόγω δουλειάς, δεν μπορούσε να ακολουθήσει. Όπως επίσης και πολύ περισσότερο με την "υπηρεσιακή" καμαρίλα της εργασίας που την ένιωθε, που την εισέπραττε σαν καθεστώς ανασφάλειας των μεγαλύτερων ηλικιακά συναδέλφων του.

Τότε λοιπόν, είχε στη χρήση του το μπεζ 127 του γείτονα, του Γιώργου, που σπούδαζε στο εξωτερικό και καμιά φορά όταν έβρεχε το χρησιμοποιούσε. Σαν αντιστάθμισμα πήγαινε τον πατέρα του Γιώργου, τον κο Κώστα, άρρωστο θρύλο, κάποιες Κυριακές στο γήπεδο.

Βροχερό βραδάκι προχωρημένου Σεπτεμβρη γνώρισε τη Μάγδα σε ένα περιβάλλον που δεν ταίριαζε κανείς τους. Γρήγορα βρέθηκαν μόνοι τους και ακόμα πιο γρήγορα κύλησε η νύκτα μέσα στο μπεζ 127. Η ανατολή τους πέτυχε στο ναό του Ποσειδώνα.

Οι κοινές μέρες τους όμως, ήταν μετρημένες. Θα έφευγε και εκείνη να συνεχίσει τις σπουδές της στο νησί. Έβρεχε, καθώς την κατέβαζε στο Ελληνικό. «Χάσαμε ένα καλοκαίρι» της είπε.

«Χάσαμε κάτι παραπάνω»

απάντησε εκείνη και πέταξε μακριά. Ο χρόνος απόδειξε ότι και οι δύο είχαν δίκιο.

Σχεδόν ένα μήνα αργότερα μαζί με την απογευματινή βροχή ήρθε και κρύο. Βαρέθηκε να «ντυθεί» και να ανέβει στη μοτοσικλέτα. Έτσι μπήκε στο 127. Όταν έφθασε στη δουλειά, του είπαν να περάσει από το λογιστήριο. Τον είχαν τελειώσει. Είχε ενοχλήσει περισσότερο από όσο άντεχαν και εκείνος πληγώθηκε περισσότερο απ' ότι άξιζαν οι συνθήκες. Το πρώτο σχεδόν το είχε προκαλέσει ελπίζοντας σε μια ανοχή. Πολύ αισιόδοξο. Το δεύτερο το κατάλαβε πολύ αργότερα, όταν είχε ήδη κάνει τη ζημιά του. Πολύ ευαίσθητο.

Άλλον έναν μήνα αργότερα, μουντή Κυριακή, οδήγησε τον κο Κώστα στην Ν. Σμύρνη. Πανιώνιος Ολυμπιακός το ματσάκι. Συναισθηματικά είχε σχέσεις με την ομάδα της Ν. Σμύρνης. Έφηβος σπατάλησε τρεις χειμώνες στην καρβουνόσκονη πέριξ του χόρτου, αμφιταλαντευόμενος μεταξύ ταχυτήτων και ακοντίου. Δεν κατέληξε ποτέ αλλά η συμπάθεια για εκείνη την ομάδα των Χάιτα, Δέδε, Ιντζόγλου, Μωραϊτέλη, Σκρέκη είχε μείνει.

Τελειώνει το παιχνίδι, 0 – 2 το πήρε η ομάδα από το λιμάνι και καθώς έχουν πάρει το δρόμο της επιστροφής περνούν μπροστά από την άγαλμα του Χρυσοστόμου, όπου οπαδοί των δύο συλλόγων συμπλέκονται. Αμφιταλαντεύεται να προχωρήσει ή όχι, αποφασίζει να περάσει και την ώρα που ξεκινά μια μεγάλη πέτρα προσγειώνεται με πάταγο ελάχιστα εκατοστά πάνω από το τέλος του πλευρικού του παράθυρο, στο χείλος του ουρανού, προξενώντας σημαντική ζημιά.

Μισή ώρα αργότερα παρκάριζε έξω από το σπίτι του κ. Κώστα. Ψιλόβρεχε. Έκανε απολογισμό. Μια χαμένη αγάπη, μια χαμένη δουλειά και μια κερδισμένη ζωή. Δεν είχε λόγους να είναι παραπονεμένος, αλλά είχε αρκετούς να μην ξανά-οδηγήσει εκείνο το μπεζ

127.

Ξεκινούσε ο χειμώνας. Η ζωή, του είχε επιστρέψει ότι του είχαν στερήσει τα αληθινά όνειρα. Την πραγματικότητα...